

го любопытството са раздразни от приказкитѣ на берберя; не сбръквашъ ли никога!

— Като че да бѣхъ азъ самото щастіе; бѣхъ прокувалъ на масторъ Трухильо, моя съсѣдъ, да са не жени за млада и хубава жена, защото ще му са случи нѣкоя бѣда пророчеството ми са изпълни. Казахъ една сутрина на полицмейстера Жозуе-Калзадо, че ще са рани, и вечеръта го донесохъ съ счупена ржка.

— Да, уйчо, рече свѣнливо Жуанита, но забравяшъ да приложишъ че, когато той минж сутрината покрай дугеня ти, животно, на което бѣ възсѣднѣлъ бѣше лудо.

— Що вреди? Мигаръ сѣкый день не гледамы луды животны? и нашето еще, което претури колата ни, е таквози, но ето ни ржцѣтъ; виждь добръ. . . . и поднесе на устнитѣ си чашата, която испразни изведнажъ.

— Тако ми светого Іакова! извика капетанинатъ, когото бербертъ бѣше развеселилъ, искамъ да опытамъ познаніята ти. Кажи ми поето щастіе.

— Съ благодареніе, г. гостиннико покажи ми ржката си

— Ето я. »

И като прегледа съ голѣмо вниманіе ржката на гостинника, блѣснѣ я назадъ и рече: « Да . . . Френското ти вино ми помрачи очитѣ; или криво гледамъ или злѣ смѣтамъ; защото онуй което е написано на ржката ти е много невѣроятно, и не ти го казвамъ. . . .

— Кажи го, кажи го.

— Нема ли да са уплашите?

— Нищо ма не плаши.

— Добръ . . . Намѣрвамъ са въ недоумѣніе виждамъ една черта, която казва че ще умрешъ изгорѣлъ . . . и друга, подобна на първата, предказва че ще вы обѣсѣтъ; едната противорѣчи на другата, и туй показва, г. гостиннико, че пророчеството ми не значи нищо. » И тосѣ часъ наченж да са смѣе отъ сърце.

Но той са смѣеше самъ, защото сичкитѣ сътра-